

Какво неповторимо изживяване бе да се намира във... вулкана.

На онази скала, издадена точно над кипящата лава... С не по-малко кипяща кръв във вените... привлечена натам, към онази горещина, но същевременно пронизвана и от смущаващ хлад - онзи, който се намираше от другата страна.

Въпреки което се осмели. Нужно бе просто да погледне към неговото лице до себе си, да почувства отново ръката му и да знае, че тази налудничава идея представляваше правилното. Бъдещето.

Стиснали ръцете си една в друга той и тя пристъпиха напред и полетяха към лавата...

Той и тя.

Трой и Селесте.

“Какво ни накара да извършим тази лудост?” – в пространството, в което се понесоха, не се налагаше да говорят, за да си разменят думи – само трябваше да се спогледат и да си разменят... мисли. Така стори и Трой, сетне допълни: “Какво ни привлича толкова много към това място?”

“Някаква магия на миналото, настоящето и бъдещето. *Нашите* минало, настояще и бъдеще” – отговори Селесте, без сама да е сигурен от къде идваше отговорът ѝ.

Може би от сърцето?

“Етапи на времето, в които сме били и винаги ще бъдем заедно” – Трой схвана намека ѝ. – “Водещи ни и в логичното, и в нелогичното. Но как ще победим Клод по този начин?”

“Нека продължим да летим из лавата...” – предложи тя, докато междувременно двамата с любимия ѝ буквално преминаваха стремглаво през най-безпощадните огнени сили.

Но оставаха цели. Лавата по никакъв начин не влияеше на физическите им същности – може би защото тя бе просто една илюзия, през която трябваше да преминат, за да *продължат*.

Щом телата им стигнаха до дъното на вулкана, където вече бе тъмно, непрогледно, Селесте и Трой отново не бяха погубени – защото дъното бе меко, дори приятно, а да преминават през него се усещаше като да преминават през облак.

Същевременно с това някои проблясъци на спомени започнаха да изникват в съзнанията им. Колкото по-навътре навлизаха във всички тези чудати пластове, толкова повече те двамата си спомняха...

Спомняха си сняг...

Търсене...

Замък...

Кула...

Стъкла и огледала...

И това как се бяха загледали един в друг без да бъдат сигурни дали са *тук* или *другаде*. Но чак сега, когато вече се намираха на тъй напреднал етап от вълнуващото си приключение, те можеха да си дадат отговорите.

По онова време съзнанията им бяха *там*, но и *не бяха* – защото техни близки бяха използвали внушителните сили на това място, за жалост донякъде компрометирани и от мрака на злото, преминавало през него, за да им повлияят предварително, та да може такава сцена изобщо да съществува. За да ги подготвят за прехода им към същинската

сърцевина на същия този свят, където не всеки можеше да бъде допуснат... Не всеки можеше да оцелее, та да стигне цял до нея...

Но *сега* съзнанията им *бяха напълно там*. Съзнанията и телата им, съчетани в едно цяло – неговите с нейните, нейните с неговите. Преплитаци се с минало, настояще и бъдеще във възхитителен синхрон.

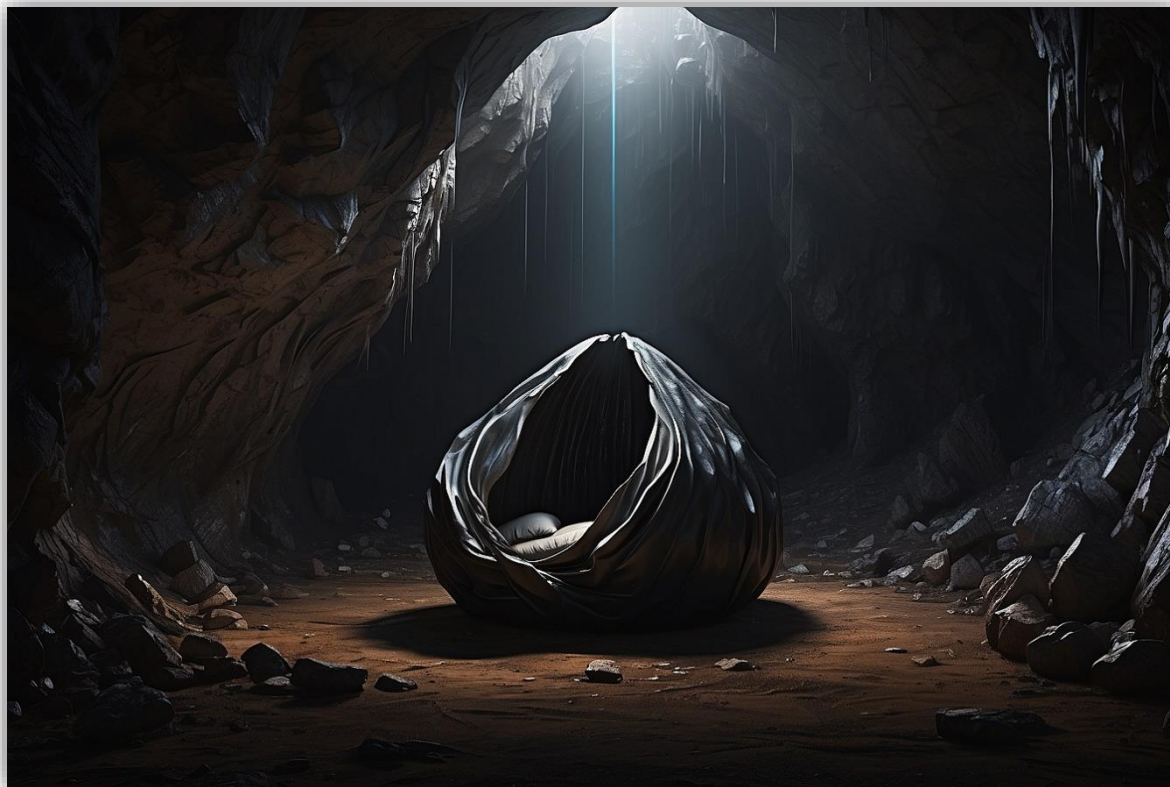
Но и студенината на Клод неминуемо беше там. Там, още по-навътре – в края на тунела.

Съзряха го веднага щом ходилата им стъпиха на твърда земя. Всъщност съзряха голямото и кръгло, черно вързопче, наподобяващо пашкул, в което трябваше да се намира той, в своя насилствено удължен сън. То си стоеше самотно наред тъмната, влажна пещера, в която единият единствен лъч светлина идеше нейде отгоре, точно над него, зареждайки я със светлата енергия на рода Годхънт, за да я преобразува то по своя си начин в мрачна такава за безскрупулния злодей.

Трой и Селесте се спогледаха. Все още се държаха за ръцете и се чувстваха уверени, въпреки тръпките, които това място докарваше у тях. Въпреки мисълта, че само няколко крачки ги деляха от заветната си цел най-накрая да се срещнат очи в очи със *истинския* него в цялата му настояща уязвимост – или поне техните очи да се загледат в неговите затворени такива...

Уверени до последно в идеята за правдата, двамата влюбени се втренчиха в подобие на пашкул и пристъпиха натам. С всяка следваща стъпка все по-ясно виждаха постелята, положена там. Мекото и удобно място, на което тялото му трябваше да лежи, за да генерира онази мощ, която последиците от неговите кроежи трябваше да му изпращат...

Застинаха на местата си, когато стигнаха до пашкульта и установиха, че Клод не беше в нея.

- Не е ли това нещо – умът човешки – нещо тъй лесно за манипулация? – още посмущаващ бе студеният, въпреки което възтържествуващ глас, който ненадейно се чу зад тях.

Трой и Селесте се обърнаха натам и въпреки всичко се озоваха очи в очи *с него*. Клод стоеше там, изправен, с тънка, лукава усмивка. Гледаше ги с победоносни проблясъци в погледа.

- Ти... ти си буден... - прошепна жената, преглъщайки тежко.

- А вие очаквахте, че ще си спя и просто ще ви оставя да разрушите градения с векове прогрес на заветната ми цел? – изсмя се Клод. – Глупаци. Също като онази неблагодарна моя дъщеря, на която можех да дам всичко ако само беше останала с мен до края.

- Халона... ти... си подмамил и нея?

- Хм... може да го наречем и така – нали все пак интригите и манипулациите са навсякъде около нас? – изрече саркастично мрачният магьосник. – Но, ако трябва да съм честен, на мен не ми се наложи да направя нищо. Единствено трябваше да я оставя да довърши до край онова, което считаше за *своя* план и си мислеше, че съм твърде глупав, за да не го усетя... И така да ви изпрати... тук, при мен. В леговището на *будния* вълк.

- За какво сме ти тук? – отвърна намръщен Трой. – Малко ли от енергията ни изцеди там, в онзи затвор в ледената пустощ? Малко ли от енергията взе на баба ми и дядо ми, на майка ми и баща ми, на всички онези други хора, които неволно станаха част от злодейските ти машинации!?

Клод се изсмя гръмогласно – по-силно от предния път.

- Мислите си, че случващото се *досега* е било *главното изцеждане*? Не, мили мои. На даден етап може и такива да са били плановете ми, но не и откакто осъзнах, че мога просто да... почакам. “Чакай и се надявай”, казал е Дюма. Но при мен нямаше нужда от надеждата, защото знаех, че плана ми ще завърши безупречно. Трябваше само да *почакам* вие да дойдете тук, при капана, в който си мислихте, че ще заварите мен. Но в който ви предстои вие самите да влезете, като по този начин няма да ми дадете просто част от енергията си... Ще ми дадете целите си същности, а така аз ще бъда дори още по-могъщ от предварително запланираното. И по този начин ще постигна власт над човечеството, за която не съм и сънувал...

Пристъпи заплашително крачка към тях, а те, първоинстинктивно, направиха една назад, но бързо се усетиха, че така всъщност се доближаваха твърде много до самия капан, за който говореше злодеят – все още разтвореният пашкул.

- Така... така... точно така... - заговори със свойт доволен, подигравателен тон Клод, плесвайки с ръце. – Точно натам си отидете, мили мои... Така или иначе това кътче *ви зове*...

- Никога няма да влезем сами в него!- извика Трой, намръщен, при което извади заплашително напред едната си ръка. – И не си й помисляй да се доближаваш до нас!

Клод отново се изсмя.

- Да се доближавам? Не е нужно дори да ви докосвам, глупаци. Защото вие вече сте в обсега, в който... сте *мои*.

Рече и още преди съпрузите Годхънт да са съумяли да сторят нещо, извади двете си ръце настрани и от тях изведнъж излязоха снопове черен дим. Обгръщайки телата на

Трой и Селесте, димът обездвижи ръцете им и ги възпрепятства да сторят каквото и да било.

Нито обикновенна физическа сила, нито свръхестествената, типична за наследниците на Аврил и Георги Годхънт, не бе способна да опонира на Клод в момента. Той се бе въоръжил с мощ, която очевидно можеше да докосва дори и най-тънките струни на уязвимост у хората и да ги преобразува в своя полза.

Именно така сега хватката на тъмния дим, както вкамени ръцете, така и раздвижи ходилата на Селесте и Трой. Тя и той, в нежеланието си, все пак пристъпиха още няколко крачки назад, а накрая просто се излегнаха сред меките завивки в пашкула.

Пашкулът засия в магически цветове, наподобяващо шарено електричество и... започна да се затваря.

- Не! – извика Селесте.

- Пусни ни, нещастнико! – изрева Трой, но в отговор получи изражението на Клод, надвиснало със зловеща победоносност над тях.

- Има нещо много поетично в тази развръзка, не мислите ли? – изрече той, ухилен. – Вашите близки ви вкарваха от капан в капан, мислейки си, че ви водят напред, към този финален етап, в който ние с вас официално да се срещнем, и вие да наблюдавате края ми... а всъщност накрая аз ще наблюдавам *вашия край*... Края на вас и на цялото човечество – или поне онази преобладаваща част от него, която за да послужи своето си служи с лъжи, манипулации... долни схеми и безскрупулни интриги...

Рече и потърка ръце, доволен от представата за бъдещето. Да, бъдещето – онова, което този път не беше в миналото, не беше в настоящето, но... предстоеше.

Но изведнъж, наред тревогата от на вид необратимата ситуация, Трой се ококори със своя собствена спонтанна представа, обръгнала съзнанието му. Собствена спонтанна... идея.

- Преобладаващата част от човечеството... но не всичките хора... - прошепна той, с което накара Клод да се загледа в него и жена му малко преди пашкулът да се е затворил. Трой също обърна лицето си към намиращото се на сантиметри от него такова на Селесте и, с проблясък на надежда в погледа, продължи: - Интригите... лъжите, манипулациите... схемите... Те са присъщи на повечето хора, но *въпреки това* има и такива, които не си служат с тях. Като например момчето от Троя, научено още от малко на борбеност в живота и момичето от Рим, притежаващо възхитителната сила на добротата... Той и тя, които се срещнаха... за да бъдат силни заедно. И с липсата на каквито и да е целенасочени заблуди във връзката си и в общуването си с другите, да са представители на противоположното...

Той върна погледа си към Клод, а в този поглед сега се забелязваше нов вид възтържествуване. И увереност. В секундите, в които пашкулът се затвори, той изрече:

- А в пространство като това, въпреки злото, настанило се в него, все още съществува и мястото за представители като нас... Този пашкул... и ние двамата в него. Наистина в него – тук и сега. На мястото, от което онези, имащи у себе си силата да прочистят мрака със... светлина... *могат* да надделеят... - прошепна и мигом се извърна пак към любимата си, за да я целуне по-чувствено от всякога.

Тя, осъзнала целта му, се отдаде на тази целувка, сияеща.

А тъкмо когато пашкулът се затвори напълно, от всичките му страни изникнаха многобройни лъчове на буквално... сияние.

И ето, че отнейде зазвуча... песен с нежна, заплениваща мелодия:

*Ще бъдем ний там, в онази вселена
Той – несломим, тя – несломена
Дали някога, дали сега, дали в животът пред нас
Ти ще бъдеш ти, аз ще бъда аз...*

- Не... - Клод, изцъклил очи и отворил широко уста, пристъпи крачка назад. Бързо обаче осъзна, че не биваше да се отдръпва от пашкула, а да се пребори физически, с новия вид сила, обгърнал същината му.

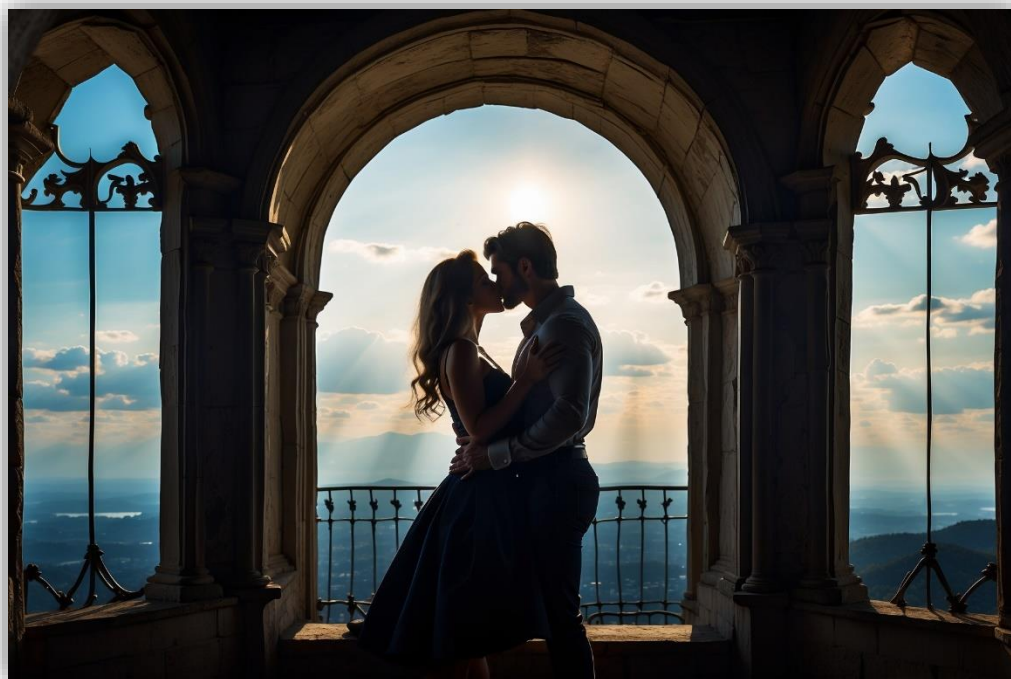
Мъжът отчаяно впи пръстите си в повърхността на големия черен вързоп. Опитва се да го разтвори, но не успя. Опитва се да го разкъса, от различни страни, но отново неуспешно. А тези провали докараха мъжът до безумна криза. Той започна да се върти от всичките страни на пашкула, влагайки всичката си възможна естествена и свръхестествена енергия, за да го пропука... да го унищожи и да премахне от вътрешната му страна двамата влюбени преди новозаформиленият се процес, поведен от тях и техните добрина и утвърдена във времето честност, да е бил завършен.

Но опитите му бяха обречени на неуспех. А той самият го осъзна, когато по едно време сиянието и мелодията изпълниха пещерата до такава степен, че започна да я превръщат в нещо друго, нещо светло, въздигнато, бляскаво... Чак тогава Клод осъзна, че беше загубил.

В отчаянието си, той понечи да избяга. Успя да се отдалечи на няколко метра от възтържествуванието на пашкула и да се скрие в най-тъмните сенки на останалото от пещерата – но скоро дори и те бяха докоснати от сиянието, а той, неспособен повече да му опонира, изрева за един последен път, след което се почувства обгърнат от него.

Пое последния си дъх преди накрая тялото му да се вкамени и да се превърне в... мраморна статуя. Статуя, която въпреки своят злокобен вид стоеше някак галантно там, в центъра на кръгла зала с купол на върха на най-високата кула от замък...

Познат на Трой и Селесте връх на кула, където и техните ликове се появиха само след миг, все още потънали в плена на своята неповторима целувка.

Изпитващи отново блаженството от свободата, без каквито и да е окови и без да са затворени някъде, мъжът и жената се отдръпнаха един от друг с прехласнатите си изражения на влюбени хора. Вдишаха дълбоко от тъй свежия, приятен въздух, който бе в пълен контраст с онзи от пещерата, сетне се загледаха настрани, където иззад парапета на кулата се виждаше прелестна околност.

Студени тръпки все пак преминаха през телата им, когато след миг се обърнаха и на другата стена и видяха там зловещата мраморна статуя. Тръпки, които веднага бяха разсеяни с облекчението, че това вече си беше само една статуя, която не можеше да нарани никого.

Въпреки това тази зала чу и усети и въздишките на двамата влюбени, когато накрая те двамата отново се спогледаха – все тъй влюбени, но и осъзнаващи, че с разгромяването на Клод малко или много бяха принудени да унищожат и проблясъкът на благородна идея в неговата цел...

Интригите щяха да продължат да съществуват из световите. Един щеше да наранява друг за своето собствено благо, а така може би щеше да подтикне и другия да му отвърде. Трайна добронамереност между всички вероятно нямаше да има, защото нечий интерес винаги щяха да се усещат за някому като достатъчни, за да се навлезе из пластовете на учредените системи и да се създаде един малък – или голям – хаос...

Но поне всички щяха да имат своя избор как да постъпят. И, макар и да бе сигурно, че някои щяха да изберат пътя на неправилното, със сигурност винаги щеше да има и такива, които да се противопоставят на създадената от тях мрачна сила по пътя на правилното.